

NUMMER 20

15. OKTOBER 1928

77. AARGANG

KRISTI FORSONING.

»Vi tror, at alle Mennesker formedelst Kristi Forsoning kunne blive frelste ved at adlyde Evangeliets Love og Ordinaner.« (3. Trosartikel.)

Ordet »Frelse« er ofte misforstaaet i Forbindelse med Kristi Forsoning. Vi hører saa ofte bemærket af Folk, der tilhører et eller andet af de sekteriske Trossamfund i Verden, at »naar de tror paa Jesus og hans Forsoningsoffer, er de frelste«. Med andre Ord, at deres Tro alene vil bringe dem frelste ind i Guds Rige, og at vi intet kan gøre af os selv for vor Frelse. Dette er en meget fejlagtig Opfattelse, der absolut ikke er i Overensstemmelse med Skriftens Ord angaaende Menneskets Frelse.

Hvis vi nøjagtig vil undersøge og studere Skriften igennem, vil vi komme til det Resultat, at Omfatningen af Kristi Forsoningsoffer kan inddeles i to Afsnit, nemlig:

1) Forsoningens altomfattende Virkning som Frelse fra Faldets Folger; 2) Forsoningens betingede Frelse for Menneskeslægten. Ved ikke at forstaa denne Inddeling i Omfat-

ningen af Forsoningen, er det, at den forvirrede Opfattelse opstaar i den sekteriske Verden angaaende »Frelse« ved Forsoningen, og hvorledes denne Frelse opnaas.

Ved Forsoningens altomfattende Virkning forstaas ganske simpelt dette, at Kristi Forsoningsoffer frelser alle fra Følgerne af Adams Overtrædelse, d. v. s. at ved vore første Forældres Fald i Edens Have kom Døden ind i Verden — ikke alene til Adam og Eva — men alle deres Efterkommere fik Del i den samme Lod, der tilfaldt disse, nemlig at skulle dø. Dette var »Arvesynden«, vi har modtaget fra vore første Forældre, thi som Paulus siger: »Syndens Sold er Dod.« (Rom. 6: 23.) Det var Adams Straf at skulle dø, naar han spiste af den forbudne Frugt, og denne Straf arver vi uforskyldt. Vi har intet personligt Ansvar eller Del i Adams Overtrædelse i Edens Have, men alligevel var Mennesket som Følge af Faldet bragt i en saa hjælpeløs Tilstand, at de ikke af dem selv kunde nogensinde have udslettet Følgerne af Faldet. Derfor kom Kristus og bragte det store Sonoffer og overvandt Døden for alle Mennesker, saaledes at de alle uden Betingelser bliver frelste fra at være bundet ved Dødens Baand i al Evighed. Paulus siger angaaende dette: »Thi ligesom alle dø i Adam, saaledes skulde ogsaa alle levendegøres i Kristus.« (1. Kor. 15: 22). Med andre Ord, Kristi Forsoning frelser alle fra den timelige Døds Følger, idet vi skal alle opstaa, hvad enten onde eller gode, retfærdige eller uretfærdige.

Dette er i fuldkommen Harmoni med Frelserens egne Udtalelser, hvor han siger: Undrer eder ikke herover, thi den Time kommer, paa hvilken de, som ere i Gravene, skulle høre hans Røst, og de skulle gaa frem, de, som har gjort det gode, til Livets Opstandelse; men de, som har gjort det onde, til Dommens Opstandelse (Joh. 5: 28—29), og ligeledes, hvor han siger til Skaren: »Og jeg skal, naar jeg bliver ophøjet fra Jorden, drage alle til mig« (Joh. 12: 22), og hvad Johannes saa i sit Syn paa Øen Patmos angaaende Dommens Dag: »Og jeg saa de døde, de store og smaa, staaende for Tronen — Havet afgav de døde, som var i det, og Døden og Dødsriget

afgav de døde, som var i dem — —« (Aab. 20: 12—13). Disse Skriftsteder viser tydeligt og klart, at Forsoningen udstrækker sig til alle Mennesker — uanset hvad de er, under hvilke Omstændigheder de lever, og hvad de har foretaget dem her paa Jorden. De vil alle opstaa, nogle til »Livets Opstandelse«, andre til »Dommens Opstandelse«. For saa vidt vil Forsoningen omfatte alle ubetinget.

Naar der tales om »Frelse i Guds Rige«, at »være i Samfund med Kristus og Faderen« og faa Del i »den første Opstandelse« eller »Livets Opstandelse«, da er vor Frelse betinget af Lydighed til de Love og Forskrifter, som Frelseren har givet os at adlyde, »thi ikke Lovens Hørere ere retfærdige for Gud, men Lovens Gørere skulle retfærdiggøres« (Rom. 2: 13). Kristus købte hele Menneskeheden ved sit Blod, da han gav det som et frivilligt Offer. Ingen kunde dræbe ham, før hans Time kom — den Time, hvor hans jordiske Mission var tilendebragt. Han havde Magt over Døden, Magt til at nedlægge sit Liv og til at tage det igen, hvilket han gjorde frivilligt, at han derigennem kunde frelse hele Menneskeslægten, og derfor elskede Faderen ham og gjorde ham til Mellemmand mellem os og vor himmelske Fader. Saaledes siger han om sig selv: »Derfor elsker Faderen mig, fordi jeg sætter mit Liv til for at tage det igen. Ingen tager det fra mig, men jeg sætter det til af mig selv. Jeg har Magt til at sætte det til, og jeg har Magt til at tage det igen. Dette Bud modtog jeg af min Fader.« (Joh. 10: 17—18.)

Paa Grund af dette Offer kom alle Mennesker paa Jorden i Gæld til ham, fordi han gjorde det muligt for os at opstaa fra Graven efter at have gennemgaaet en timelig Død. Som Følge af dette havde Kristus Ret til — og gjorde det ogsaa — at foreskrive visse Betingelser for vor personlige Frelse og Op-højelse i Guds Rige, og ved Adlydelsen af disse Betingelser, hvorved vore personlige Synder, som Adam ingen Skyld har i, ligesaa lidt som vi har Skyld i Adams Overtrædelser, kan blive udslettet.

Disse Betingelser, som Kristus gav os, er kaldet Evangeliets

første Principer og Ordinancer og lyder saaledes: 1) Tro paa den Herre Jesus Kristus; 2) Omvendelse; 3) Daab ved Begravelse i Vand til Syndernes Forladelse; 4) Haandspaalægelse for den Helligaands Gave. Ordinancerne Daab og Haandspaalægelse maa udføres af Mænd, der er kaldet af Gud og har modtaget Præstedømmets Fuldmagt til at handle paa Jorden i Jesu Kristi Navn — ellers er det kun en tom Ceremoni, der ingen Betydning har.

Naar vi har opfyldt disse Betingelser for vor personlige Frelse og derefter lever et rent og helligt Liv for Herren, vil vi være blandt dem, der faar Del i »den første Opstandelse« eller »Livets Opstandelse«, der »ikke kommer til Dom, men er gaaet over fra Døden til Livet« (Joh. 5: 24); medens de, der ikke adlyder disse Betingelser, vil først opstaa i Opstandelsen efter Tusindaarsrigets Ende (Aab. 20: 5), og de vil da opstaa til »Dommens Opstandelse«. Men »salig og hellig er den, som har Del i den første Opstandelse; over disse har den anden Død ikke Magt; men de skulle være Guds og Kristi Præster og skulle være Konger med ham i de tusinde Aar.« (Aab. 20: 6.)

Ph. J.

LIVSKILDEN I SAKRAMENTET.

(*Albert R. Lyman, »Improvement Era.»*)

Der er maaske kun faa Medlemmer af Kirken, som ikke forstaar, at »det er Aanden, der giver Lys«, og at »det er Aanden, der bærer Vidne«, og at foruden Aanden er det umuligt at leve Evangeliet og opnaa Frelse. Dog er der mange, som syntes at tænke, at de kan nyde Aanden, lige meget hvor sjældent de overværer Sakramente-Mødet, eller om de slet ikke gaar til det.

Hvorledes vil de forklare Herrens Aabenbaring, der siger: »Du skal gaa til Bedehuset og ofre dine Sakramenter paa min hellige Dag« (Pag. Bog 59: 9). Denne Aabenbaring kan ikke

forstaas anderledes end at mene, at vi skal gøre dette saa ofte, som den hellige Dag kommer.

Og Herren har aabenbaret to specielle og vidunderlige Bøner — hver af dem saa smukt formet, at det er en passende Bøn om en vigtig Ting: at alle dem, der deltager i Sakramentet, »maa have hans Aand hos dem«. Er det tænkeligt, at Herren efter at have indstiftet denne specielle Maade, ved hvilken vi kan modtage hans Aand, at han vil give os den, naar vi ignorerer det fuldstændigt? Hvorledes tør vi forkaste det, naar Herren har sagt til os: »Det bør Menigheden at samles ofte, og nyde Brødet og Vinen?« (Pag. Bog 20: 75).

Jesus gjorde dette til en stor Begivenhed, da han besøgte Nephiterne og fortalte dem: »Dette skulle I altid gøre, ligesom jeg har gjort. — Og det skal være et Vidnesbyrd for Faderen, at I altid ihukomme mig. Og dersom I altid ihukomme mig, skal min Aand være hos eder« (3. Nephi 18: 6—7). Betænk nøje Vigtigheden af dette: »altid«.

Efter at Nephiterne havde deltaget i Sakramentet, sagde han: »Salige ere I for dette, som I have gjort; thi deri efterkommes mine Befalinger; og dette vidner for Faderen, at I ere villige til at gøre det, som jeg har befalet eder. — — — Og jeg giver eder en Befaling, at I skulle gøre dette. Og dersom I altid gøre dette, da ere I salige, thi I ere byggede paa min Klippe. Men hvo iblandt eder, som gør mere eller mindre end dette, er ikke bygget paa min Klippe, men paa sandig Grundvold, og Vandløbene komme, og Vejrene blæse og støde an paa dem, da skulle de falde, og Helvedes Porte staa aabne for at modtage dem.« (3 Nephi 18: 10, 12, 13).

I ethvert Ward og Gren er der Brødre og Søstre, der bygger paa sandig Grundvold ved at forsømme dette Privilegium at modtage Sakramentet paa Sabbatsdagen. Denne Forsømmelse frembringer en Ligegyldighedsaand. De giver ofte deres egne smaa Undskyldninger som Grund til Forandringen i deres Følelser; men lige meget hvad de siger og prøver at tro, saa har de ikke den gode Aand, de kunde have, hvis de havde

efterlevet dette vidunderlige Privilegium. De skulde overveje dette Punkt alvorligt, saa at ikke »Vindene og Vandene« skulde finde dem uforberedte.

AT OVERKOMME.

Præsident John A. Widtsoe fremsætter i »Millenial Star« følgende Betragtninger over sin Rejse fra Oslo til Bergen:

Turen paa Jernbanen mellem Oslo og Bergen, Norge, er værd en lang Rejse. Den fremviser et Landskab af uovertræffelig Storslaaethed og Skønhed tilsammen og giver til den iagttagende Rejsende en Forklaring paa Livskraften og Værdien af det norske Folk og dets Kultur.

Fra Oslo gaar Jernbanen for flere Timer over et barskt og ujævnt Land dækket med Skove, Lyng og Bøndergaarde. Rigdommen i Vegetationen og Skovdækket, Vældet af Blomster og det vidtstrakte Skær fra Lyngblomsterne samt det oplivende Syn af Bøndergaardene fryder Øjet overordentligt.

Efter nogle faa Timers Forløb er Landet med Fjordene naaet, og et overvældende Panorama afsløres. Fjorden — glat som Glas — har presset sig selv imellem Bjergdalene — nu snæver, nu bred, nu som en Sø. De træbeklædte Bjerger, ofte strejle, knejser Tusinder af Fod over Fjorden. Jernbanen hænger paa Bjergsiden i en svimlende Højde og med et vældigt Dyb under sig. Næsten to Hundrede Gange farer Toget igennem korte Tunneller. Den Rejsende tager sin Hat af for Drømmeren, Ingeniøren, Kapitalisten og Staten, der har gjort denne Jernbane til en Mulighed.

Langt nede ved Vandkanten begynder de menneskelige Boliger og kultiverede Pletter at klatre opad, søgende hver eneste Plet, der kan bruges til Familiens Underhold. I en varierende og frydefuld Rækkefølge forekommer smaa Huse, rene og malede; smaa Bøndergaarde mellem Skovrydninger paa strejle Skrænter med Manden, Konen og Drengen arbej-

dende i Marken. Den nyfaldne Regn har gjort det nødvendigt at lofte Hoet op paa dertil særlig konstruerede Høstativer, for at det kan tørre, saa det paa Afstand ser ud som lange Slan-ger, og hvor det vedblivende er vendt, indtil det er tørt nok til at lægges paa Høloftet. Alt andet Landbrugsarbejde er vanskeliggjort formedelst den herskende Tilstand. Fisk, der fanges i Fjorden underneden, og den magre Høst fra Landet gør det muligt at skabe en maadelig Eksistens. Imellem dette meget storslaaede Landskab maa Mennesket kæmpe haardt for en Tilværelse.

Dog, i Aartusinder og med deres Historie skrevet i tusinde Aar har Folket kultiveret Landet i Norge, fisket i Fjordene og langs Kysten og har levet lykkeligt. Fra disse Konkurrenter med Naturen for en Eksistens er Gaver kommet til Mennesket gennem Litteratur, Musik og Kunst, i Videnskab og Styrelse. National Karakter og en medfodt Kraft er bleven styrket ved de barske Omgivelser. Naar der kun er nok til lige at strække til, bliver Folket virksomme, sparsommelige og ærlige. I et Land, hvor alle maa stræbe, bliver den almindelige Mand den ledende Figur. Frihed er et Produkt af Slid. Det noget stædige Land og Klima synes at have bidraget til at skabe Oprigtig-hed og høje Idealer blandt Folket, der er beskæftiget alle Vegne med at forfremme Verden. Bjergene og Fjordene har talt til dem og givet dem Syn.

Folk har enten som Nationer eller som Individuer gjort for meget ud af de materielle Vanskeligheder. Mennesket maa have Brød; men i det mest overflødigt velsignede Land vil Fattigdom eksistere, hvis Kamp for materiel Fordel er Fol-kets Hovedformaal. Bestræbelser paa at besejre modstridende Magter gør Mennesket bedre i Stand til at sørge for deres Nødvendigheder. Et Menneske, der ikke behøver at kæmpe for Tilværelsen, bliver sløvet paa Sjæl og Legeme. Saadan Mod-gang og Overkommelse skaber aandelige Indtryk, der hjælper til at forme Karakterkraft. Guds første Bud var ikke Mage-lighed.

Folk har gjort for lidt for deres aandelige Nødvendigheder. At overkomme materielle Vanskeligheder vil maaske bidrage til fysisk Velfærd, men vil ikke nødvendigvis skabe Fred og Lykke. Hensigten med Brød er kun at tjene en udødelig Aands Hus. »Mennesket skal ikke leve ved Brød alene.« Aandelig Føde og Motion udgør en større Livsnødvendighed. De største Kampe har været og skulde være kæmpet inden i Menneskets Bryst. At holde Sjælen væk fra Goldhed er mere vigtigt end at tvinge Landet til at yde Frugtbarhed. Og at overkomme aandelig Modstand er at opbygge en rig Sjæl og et lykkeligt Liv. Tilligemed aandelig Sejr gør Underkastelsen af den menneskelige Villie til Retfærdighed alle materielle Sejre lettere.

Evangeliets Budskab er et Budskab om Lykke og Glæde. Ikke desto mindre kan Evangeliets Velsignelser, hvilket er Hverdagslivets Velsignelser, i den evige Orden af Tingene bedst vindes, naar vor Sjæl er virksom for Guds Sag ved at modstaa det Onde og Adlydelse af Retfærdighed. Hvis mere Opmærksomhed var henvendt paa de aandelige Muligheder og mindre paa de materielle Vanskeligheder, vilde mere Lykke være sikret. Var dette i Frelserens Tanker, da han sagde: »Jeg er Vejen, Sandheden og Livet«?

Saaledes kom Tankerne paa Eksprestoget fra Oslo til Bergen.

DEN DANSKE MISSION.

ANKOMST OG BESKIKKELSE.

Ældste Finn Robert Simonsen fra Brigham City, Utah, ankom til København via Goteborg den 27. September og er beskikket til at arbejde i Københavns Distrikt.

Vi ønsker Broder Simonsen hjertelig velkommen til den Danske Mission.

STATISTISK RAPPORT
 OVER MISSIONS-VIRKSOMHEDEN FOR DE NI
 MAANEDER INDTIL DEN 25. SEPTEMBER 1928.

Antal Missionærer, som har deltaget i Rapporten	26
Døbte	58
Børn velsignet	16
Døde	7
Udelukket	3
Emigreret	4
Skrifter uddelt	156720
Hæfter uddelt	9012
Bøger uddelt	528
Evangeliske Samtaler	9324
Møder afholdt	1359

EN FIN RAPPORT.

Fra Missionærernes Rapport i den Danske Mission for September Maaned bemærkes det, at Missionærerne har udfoldet en usædvanlig Virksomhed i denne Maaned. Fra Rapporten fremgaar det, at Gennemsnittet af Timer brugt til Skriftuddeling pr. Missionær er lidt over 112 Timer for Maaned, hvilket turde være en Verdensrekord i Kirkens Missionsvirksomhed. To Missionærer, Douglas Thomsen og Sylvester W. Muir, Haderslev Gren, brugte alene 291 Timer hver til Uddeling af Skrifter, hvilket slaar en tidligere Rekord af to Missionærer i den Danske Mission, Achton Jensen og Gunner M. Nielsen, der for omtrent et Aar siden brugte 211 Timer hver. Ældste Thomsen uddelte 1242 Skrifter og Ældste Muir 1208. Af andre Missionærer med over 100 Timers Skrifteuddeling forekommer følgende: Anders Andersen og Peter M. Andersen, Kolding, 165 Timer hver og henholdsvis 743 og 549 Skrifter uddelt; disse to Missionærer havde ligeledes henholdsvis 284 og 232 evangeliske Samtaler; Richard T. Andersen og Ellis P. Christiansen, Roskilde, 126 Timer hver, Skrifter uddelt 775 og 872; Le Roy Larsen og Theodore Jacobsen,

Brønderslev, henholdsvis 124 og 125 Timer, Skrifter 801 og 794; Max R. Christensen og Nephi M. Jorgensen, Odense, 107 Timer hver, Skrifter 836 og 850; Albert M. Olsen og Robert L. Erikson, Silkeborg, 104 Timer hver, Skrifter 733 og 782; Orval D. Benson, Aarhus, og Gunnar M. Nielsen, Randers, 100 Timer hver, Skrifter 2636 og 1092. Der blev ialt uddelt 21.290 Skrifter i Maanedens Løb, og der var 1767 evangeliske Santaler.

Denne Aktivitet fra Missionærernes Side paaskønnes meget, og det viser, at disse tilfulde føler og forstaar Ansvarret, der paahviler dem, at advare deres Medmennesker til Omvendelse og Annammelsen af Jesu Kristi sande Evangelium. Maa Herrens Velsignelse være med disse trofaste og ihærdige Budbærere, at Frugten af deres Arbejde maa vise sig i Fremtiden.

Ph. J.

INTERESSANT KØB.

I Ugen fra 24.—30. September afholdtes der i København en Auktion over afdøde Overretssagfører Poul Hennings' Bogsamling, der indeholdt en meget værdifuldt Samling af genealogiske Værker, som Hr. Hennings i Aarenes Løb havde samlet paa, da han havde en meget stor Interesse for Genealogi og var en af Danmarks største Autoriteter paa dette Omraade. Præsident Joseph L. Petersen var af Præsident John A. Widtsoe autoriseret til at overvære denne Auktion og kobe alle Bøger, der vilde være af Værdi for genealogisk Arbejde. Kirken kom saaledes ved denne Lejlighed i Besiddelse af saa at sige alt, hvad der var af Værdi i denne Retning af Hr. Poul Hennings' store og imponerende Samling til trods for, at der var mange andre interesserede Købere tilstede ved Auktionen. Bøgerne vil nu blive sendt til Salt Lake City, Utah, hvor de vil udgøre en Del af Kirkens store og værdifulde genealogiske Bibliotek og vil blive brugt til Udarbejdelsen af Slægtregistre.

Ph. J.

KENDSGERNINGER OM BIBELLEN.

(*Oliver C. Dalby**) i »Liahona«.)

Alle oplyste Mænd er enige om, at Bibelen er den mægtigste af alle Bøger. Grunden, hvorfor den indtager denne Plads, er, at den indeholder Fortolkninger af det menneskelige Liv, baade virkelige og ideelle, der aabenbarer Manden for ham selv i Glæde og Sorg, i hans Triumfer og Nederlag, hans Aspirationer og Muligheder, hans Slægtskabsforhold til andre Mennesker, forstaaende og indbefattende alt, og hans Slægtskabsforhold til Gud. Alle Mennesker er maaske ikke enige om, hvad Bibelen er; men denne Sandhed bestaar, at ned igennem Tiderne har Mænd af alle Klasser og Intelligens og Lærdom anerkendt Bibelen som deres aandelige Leder og Talsmand for Gud til dem.

Efter at alt er sagt, er Mandens største Problem hans aandelige Problem, hans Slægtskabsforhold til Gud. Menneskeslægten er temmelig enig om Tilværelsen af et Intelligens, hvis Kraft regulerer og kontrollerer Universet. Enhver Person, der betvivler dette, benægter Tilværelsen af en Gud. En saadan Person er en Undtagelse. Hans Tro og Opfattelse, hvis han i det hele taget har Tro og Opfattelse, afviger fra Troen og Opfattelsen i Almindelighed i den menneskelige Natur. For de Vantro har Bibelen ringe Værdi, thi det er først og fremmest Guds Aabenbaringer til Mennesket og Menneskets Slægtskabsforhold til Gud, at Bibelen omhandler. Den har vedligeholdt Menneskets Opmærksomhed, fordi den har været i Stand til at tilfredsstille hans Længsler, og der er al Grund til at tro, at den vil fortsætte dermed.

Et meget naturligt Spørgsmaal er: »Hvad er Bibelen?« For at besvare dette Spørgsmaal fuldt ud, forlanges der en meget detailleret Diskussion af de ovenfor nævnte Problemer saa vel som at tage i Betragtning adskillige Bibel-Lærdomme. Som

*) Er lige afgaaet ved Døden. Udførte i sin Tid en Mission til Danmark under Navnet Oliver Christiansen.

allerede hentydet, er Bibelen en ikke ret godt forstaaet Bog. For at finde en Aarsag til dette har en Forfatter sagt, at »Bibelen er studeret saa lidt hovedsagelig paa Grund af, at Impulset, Mennesket har til at lære den, kommer ved den religiøse Pligts Tilskyndelse mere end ved den virkelige Forstaaelse af Bogens egen vidunderlige Skønhed og Magt. Naar disse Ting en Gang ses, vil dens Budskab blive slugt.«

Bibelen er en nedarvet Bog, en Arv fra den fjerne Fortid, og der er mange af os, som ikke har gjort os den Ulejlighed at finde ud, hvorfra Arven kom. Vi er opvokset med Bibelen; vi har følt dens Gavn og været under dens Indflydelse og Trøst, og fordi den har hjulpet os, har vi elsket og agtet den. Tilligemed dette har vor Ærbødighed for den, hvis vi har læst den med en Grad af Omhu, vokset paa Grund af dens Mysteri. Et af de naturlige Elementer af Ærbødighed er Mysteri, og vi finder Bibelen en Mysteri-Bog.

Hvis vi er Yndere af Literatur, vil vi finde Bibelen det bedste Eksempel paa engelsk Literatur, Verden nogensinde har frembragt. »Den sammenknytter de ædleste Ting i Tanker, Aspirationer, Fantasi, Lidenskab og Religion med en Simpelhed i Udtryksmaade«. Som et Resumé af de Ting, der er af Vigtighed i Bibelen, lad mig citere et Uddrag fra Indledningen til »Human Nature in the Bible« (Menneskelig Natur i Bibelen) af William Lyon Phelps. Han siger:

»Enhver, der har et indgaaende Kendskab til Bibelen, kan i Sandhed anses for at være uddannet; og ingen anden Lærdom eller Kultur — lige meget hvor udstrakt og elegant — kan imellem Europæere og Amerikanere give os en passende Stedfortræder. Den vestlige Civilisation er grundlagt paa Bibelen; vore Ideer, vor Visdom, vor Filosofi, vor Literatur, vor Kunst, vore Idealer, kommer fra Bibelen mere end fra alle andre Bøger tilsammen. Det er en Aabenbaring om Guddommelighed og Menneskelighed. Den indeholder de højeste, religiøse Aspirationer sammen med en oprigtig Fremstilling af alt, der er jordisk, sanseligt og djævelsk. Jeg tror fuldtud

paa en Universitets-Uddannelse for baade Mænd og Kvinder; men jeg tror, at Kendskab til Bibelen foruden en Universitets-Uddannelse er af mere Værdi end en Universitets-Uddannelse foruden Bibelen; thi i Bibelen er dybsindige Tanker udtrykt smukt. Vi har Drenges, Pigers, Mænds og Kvinders Natur mere nøjagtigt beskrevet end i Værker af moderne Novellister og Forfattere. Vi kan lære mere om den menneskelige Natur ved at læse Bibelen end ved at bo i New York.«

Det er ingen Overdrivelse at sige, at det engelsktalende Folk har den bedste Bibel i Verden. Den er et Monument, som der aldrig før eller siden Oversættelsen af den autoriserede Udgave har været rejst ved det engeske Alfabet. Vi burde drage megen Nytte af den, thi den er en enestaaende, rig Arv — fri til alle, der vil tage Tid nok til at læse den.

FORNUFTMÆSSIG TEOLOGI.

Af Dr. *John A. Widtsoe* af de Tolvs Raad.

(Sluttet.)

At elske Gud. Hvad betyder det i Grunden, at elske Gud af ganske Hjerte, Sjæl og Sind? En Kærlighed af Hjerte, Sjæl og Sind kan sikkerlig ikke skænkes et Væsen, man ikke kender noget til, eller som det overhovedet er en Umulighed at blive fortrolig med. En saadan Kærlighed er ikke ensbetydende med blind Lydighed. Nej, en saadan uindskrænket Kærlighed beror nødvendigvis paa en fornuftmæssig Forstaaelse af Guds Egenskaber, hans Forhold til Universet i det hele taget og hans Slægtskabsforhold til Mennesket. For at man kan fatte en saadan Kærlighed til Gud, maa man uforbeholdent indrømme hans overlegne Kundskab angaaende den intelligente Plan for Menneskets Vel, som han selv var Ophav til, samt at han er i Besiddelse af den højeste, den afgørende Myndighed. En saadan Kærlighed kan ikke vedblivende eksistere, und-

tagen Gud selv udgør en Del af et Univers, hvis regelrette Omrids det menneskelige Sind kan udgrunde. At det er muligt for Mennesket at komme i Besiddelse af en saadan Kundskab, og at en virkelig uskromtet Kærlighed til Gud kan udvikle sig, er bleven lært i de foregaaende Kapitler. Der kan ikke med Sandhed siges, at man fuldtud elsker Gud, dersom man ikke adlyder ham; og Guds første Bud og Befaling er simpelthen dette: »Vorder frugtbare og mangfoldige og opfylder Jorden og gør den eder underdanig.«

At elske Næsten som sig selv. At elske os selv — det er en let Sag. Instinktmæssig har vi lige fra vore tidligste Dage rakt Haanden ud efter det, som er os selv til Gavn. Enhver personlig Filosofi gør Mennesket til Midtpunkt. Derfor, at elske vor Næste som os selv — se, det er noget ganske andet. Næstens Vilje er ikke vor Vilje, hans Veje er ikke vore Veje. Alligevel er det kun ved, at alle gør Fremgang, at enhver især kan blive i Stand til at opnaa den største Forfremmelse. Ifølge det fundamentale Begreb, at individuelle, intelligente Væsen er fylder Universet, er det klart, at kun naar en fuldstændig Harmoni raader mellem hele denne Skare af intelligente Væsener, er det muligt, at det enkelte Individ's Interesser bliver varetaget under det umaadelig store Arbejde, der fordres, for at man paa en intelligent Maade kan blive i Stand til at beherske Naturen og til sidst opnaa Herredomme over dens universale Kræfter. For at man rigtig kan elske sin Næste, fordres der altsaa, at man først maa have Kendskab til sin egen Herkomst, til sin endelige Skæbne og til de Kræfter, det eventuelt er Mennesket muligt at erholde. Naar man saaledes først har lært at elske sig selv, skal man snart indse Nødvendigheden af at elske sine Medmennesker. Det »andet Bud«, at man skal elske sin Næste som sig selv, staar ikke tilbage for det første — at elske Gud af sit ganske Hjerte.

Menneskets Sejr. Det evige, selvbevidste, villige Væsen, der er bleven et jordisk Menneske, er nu altsaa stillet lige over for jordiske Love. Dersom Mennesket alle sine Dage stræber efter

fuldstændig at harmonere sit Begreb med Hensyn til Gud, der regerer alt, og angaaende sin jordiske Broder, saa vel som sig selv, vil det i Livets Strid til sidst vinde Sejr. Blandt andre Gaver, som et saadant Levned tilsikrer En, er Evnen til at kontrollere forskellige Tilbøjeligheder; til at være Loven underkastet; til at fatte og forstaa, hvilken stor Magt, Mennesket kan tiltvinge sig, og til en harmonisk Ordnen af de mange mod hinanden stridende Kræfter, der tilsammen virker for Fuldførelsen af den store, oprindelige Plan, ifølge hvilken Menneskets Jordeliv styres og regeres. Hvad enten en saadan Person lever eller er død, har den alligevel sejret, og dens Vandring lige fra den dunkle, svage Begyndelse har ikke været frugtesløs. Som Belønning for deres Flid og utrættelige Bestræbelser modtager saadanne Sjæle den usigelig store Glæde, der skriver sig fra en fuldkommen udviklet Forstaaelse angaaende Livets Øjemed i det hele taget, samt en indre Ro og Tilfredshed, der overgaar al Forstand, og som peger hen til en herlig Fremtid, medens de stedse med tiltagende Mod og forøgede Kræfter skrider fremad mod det forønskede Maal.

Har du, kære Læser, forsøgt at lære Jorderigets Lov at kende, og hvad de duer til? Hvis ikke, saa grib Anledningen nu, medens det hedder i Dag; thi Loven er god.

LYKKE.

Lykke — det er at være
tilfreds med det daglige Brød.

Lykke — det er at bære
taalmodig al Livets Nød.

Lykke — det er i vor Herres Navn
at leve Livet til andres Gavn.

Lykke — det er at vandre
 sammen i Søskenlag,
 elske og ligne hverandre
 og fremme Sandhedens Sag.
 Lykke — det er, at du og jeg
 kan vandre sammen paa Fredens Vej.

Christine Nielsen.

NADVERVERS OG KORLEKTIE

for November 1928.

Nadververs:

Dette Brød, som nydes her,
 Til Minde om vor Frelser er.
 Kalken ogsaa minder mig
 Om hans Blod udgydt for mig.

Korlektie:

13. Vi tror, at vi bør være ærlige, sanddrue, kyske, velgørende, dydige, oprigtige og gøre godt mod alle. I Sandhed, vi kunne sige med Paulus, at vi tror alt, vi haaber alt; vi har udstaaet meget, og vi haaber med Guds Hjælp at blive i Stand til at udholde alt. Vi tragter efter alt, hvad der er dydigt, elskværdigt, prisværdigt og godt.

INDHOLD:

Kristi Forsoning	305	Kendsgjerninger om Bibelen	315
Livskilden i Sakramentet .	308	Fornuftmæssig Teologi	317
At overkomme	310	Digt.....	319
Den Danske Mission	312		

SKANDINAVIENS STJERNE, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages
 Helliges Organ i Danmark og Norge, udkommer den 1. og 15. i
 hver Maaned og koster 6 Kroner pr. Aar eller 25 Øre pr. Nummer.
 Til Salg paa alle Missionens Kontorer.

Udgivet og forlagt af JOSEPH L. PETERSEN, Korsgade 11, Kbhvn. N.

Trykt hos F. E. Bording.